

KAPITOLA 1

Henry

Debilní míčky.“
Šlajs.

Aspoň myslím, že se tomu tak říká. Rajz, majz? Nejsem si jistý. Nikdy jsem nebyl fanouškem golfu. Je moc pomalý. Tichý. Příšerně nudný. Mám rád sporty tak, jak šukám – divoké, hlasité a špinavé.

Třeba fotbal je hra přesně pro mě. Nebo ragby. Tělo na tělo. Polo je taky v pohodě. Sakra, v tomhle případě bych se spokojil i s famfrpálem.

„Co jste říkal, Vaše Výsosti?“ zeptá se sir Aloysius.

Podám hůl Milesovi, svému nosiči, a svižně se otočím k mužům, kteří jsou zodpovědní za tahle odpolední muka.

„Řekl jsem ‚debilní‘.“

Lord Bellicksbub, což zní podobně jako Belzebub, hrabě z Penningtonu, si zakryje šedý plnovous starou rukou, zakašle a rozpačitě těká pohledem. Protože bych taková slova už neměl říkat. Je to *nevhodné*. Hrubé. Je to pod úroveň korunního prince, dědice trůnu. Což je titul, který na mě byl uvalen kvůli tomu, že se můj bratr zamiloval – hajzl – abdikoval a oženil se se svou úžasnou holčkou z Ameriky.

Minulý rok už mi bylo řečeno, snad tisíckrát – že se dědic musí chovat *slušně*.

Jenže jsem nikdy nebyl moc dobrý v tom, co mi nařídí někdo jiný.

A to je problém.

Nebo reflex. Když řeknou nalevo, jdu napravo. Když řeknou, že mám sedět, vyskočím. Když řeknou, že se mám chovat slušně, opiju se a víkend strávím například šukáním všech tří neteří arcibiskupa; trojčet.

Jsou to fajn holky. Mají na tenhle pátek nějaké plány?

Ne – beru zpátky. Nebudu o tom přemýšlet. To dělal starý Henry. Ten zábavný, bezstarostný Henry, se kterým se chtěl bavit každý.

Ted' musím být Henry, se kterým se nikdo bavit nechce. Vážný. Akademický. Bezúhonný, přestože mě to drtí – a možná i rozdrtí. Moje babička, královna, požaduje dekorum. Parlament – členové jako Aloysius a Belzebub – ho taky očekává. Moji lidé to potřebují. Všichni se na mě spoléhají. Závisí na mně. Abych je vedl do budoucnosti. Abych byl dobrý.

Abych byl... král.

Kristepane, žaludek se mi stáhne pokaždé, když na to slovo pomyslím. Když ho někdo vysloví nahlas, chce se mi zvracet. Jestli mám pro svou zemi být tou *Největší královskou nadějí*, jsme všichni pěkně v prdeli.

„Dobrá poznámka, princí Henry,“ podotkne sir Aloysius. „Na značce míčků docela záleží.“

Ví moc dobře, že takhle jsem to nemyslel. Ale takhle se hraje politika. S předstíráním, falešnými úsměvy a noži za zády.

Politikaření nesnáším ještě víc než golf.

Jenže tohle je ted' můj život.

Aloysius přimhouří oči na svého podavače. „Koukejte nám na příští hru připravit pořádné míčky, jinak